

Nævnet omgjorde i april 2023 Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Belgien i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen, vedrørende en mand, der har indgivet en ansøgning om asyl i Belgien og herefter trukket sin ansøgning tilbage under sagens behandling. Flygtningenævnet har tidligere truffet afgørelse i sagen i januar 2023, hvor nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse under forudsætning af, at Hjemrejsestyrelsen forud for en overførsel af klageren til Belgien indhenter en garanti fra de belgiske myndigheder om, at klageren vil blive modtaget i overensstemmelse med den nationale lovgivning i Belgien og landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser. De belgiske myndigheder har siden oplyst, at myndighederne ikke kan garantere, at den pågældende ved ankomst til Belgien vil blive tilbudt indkvartering inden for kort tid, idet modtagesystemet i Belgien er under stort pres. Flygtningenævnet besluttede i marts 2023 som følge heraf at genoptage behandlingen af sagen. Den genoptagede sag blev behandlet på skriftligt grundlag.

Klagerens advokat henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold for asylansøgere i Belgien samt det forhold, at Belgien ikke har stillet garanti for modtagelsen af klageren i overensstemmelse med Flygtningenævnets oprindelige afgørelse. Efter en gennemgang af sagen udtalte Flygtningenævnet:

”Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a. Det fremgår videre af kapitel 5 a, herunder § 29 a, stk. 1, at en udlænding kan afvises eller overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen.

I den foreliggende sag har Flygtningenævnet lagt til grund, at klageren [i sommeren 2022] har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i Belgien og herefter trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen.

På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at Belgien som udgangspunkt er forpligtet til at modtage klageren, jf. Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra c, og at Belgien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Belgien har i overensstemmelse hermed [i efteråret 2022] accepteret at modtage klageren i medfør af den nævnte bestemmelse i Dublinforordningen.

Flygtningenævnet har i sin afgørelse af [vinteren 2022/23] lagt til grund, at de aktuelle modtage- og indkvarteringsforhold for asylansøgere i Belgien er behæftet med visse mangler, hvilket fremgår af de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger og er kommet til udtryk i forbindelse med, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i flere tilfælde omhandlende flere hundrede personer har anvendt bestemmelsen i artikel 39 i Domstolens procesreglement om foreløbige foranstaltninger i forbindelse med behandling af klager fra en række asylansøgere i Belgien, som ikke er tilbudt indkvartering, selvom de nationale domstole i Belgien i flere sager har påbudt de belgiske myndigheder at tilbyde asylansøgerne indkvartering og materiel bistand.

Flygtningenævnet fandt i sin afgørelse af [vinteren 2022/23], at uanset de foreliggende oplysninger om den aktuelle situation for så vidt angår modtage- og indkvarteringsforholdene i Belgien med udgangspunkt navnlig i de ovenfor beskrevne foreløbige foranstaltninger fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at der ikke er væsentlige grunde til at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtage- og indkvarteringsforholdene i Belgien, at enhver overførsel til Belgien i medfør af Dublinforordningen vil medføre en risiko for umenneskelig eller

nedværdigende behandling som defineret i Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens (EMRK) artikel 3 og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheders (EU-chartret) artikel 4, jf. herved tillige det anførte i EU-domstolens dom af 19. marts 2019, Abubacarr Jawo (C-163/17) under besvarelsen af det tredje spørgsmål i den præjudicielle forelæggelse.

Flygtningenævnet fandt således ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Belgien er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre asylansøgere til Belgien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led.

Flygtningenævnet foretog herefter en vurdering af, om klagerens konkrete forhold er af sådan en karakter, at der er behov for en individualiseret garanti fra Belgien om, at man ved modtagelsen af den konkrete udlænding vil stille specifikke modtageforhold til rådighed, der sikrer, at klageren ikke kommer i en situation omfattet af EU-chartrets artikel 4 og EMRK artikel 3.

Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet ikke, at der var grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, at asylansøgning bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1.

Efter de foreliggende oplysninger om de alvorlige mangler ved de aktuelle modtage- og indkvarteringsforhold i Belgien, især for så vidt angår indkvarteringen af enlige mænd, forudsatte Flygtningenævnet imidlertid, at der forud for overførslen af klageren blev indhentet en garanti fra Belgien om, at klageren vil blive modtaget i overensstemmelse med den nationale lovgivning i Belgien og landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser, jf. herved principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 4. november 2014 i sagen Tarakhel mod Schweiz (sagsnr. 29217/12).

Flygtningenævnet har [en måned efter den oprindelige afgørelse] modtaget et brev fra Hjemrejsestyrelsen, hvoraf fremgår, at styrelsen har anmodet de belgiske myndigheder om en garanti i forbindelse med modtagelsen af klageren, og at de belgiske myndigheder har oplyst, at de ikke kan garantere, at klageren ved ankomst til Belgien vil blive tilbudt indkvartering inden for kort tid, idet modtagesystemet i Belgien er under stort pres, og at indkvarteringen af uledsagede mindreårige samt familier med kvinder og børn prioriteres.

Flygtningenævnet finder fortsat ikke, at der er væsentlige grunde til at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtage- og indkvarteringsforholdene i Belgien, at enhver overførsel til Belgien i medfør af Dublinforordningen vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i EMRK artikel 3 og EU-chartrets artikel 4.

Flygtningenævnet finder imidlertid, som følge af de foreliggende baggrundsoplysninger samt Belgiens meddelelse af [vinteren 2022/23], at det ikke kan afvises, at en overførsel af klageren, som er en enlig mand, vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i EMRK artikel 3 og i EU-chartrets artikel 4.

Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, således at klagerens ansøgning om asyl skal behandles i Danmark.”